

[Finansministeren.]

jo den Understøttelse eller den Invalide- eller Aldersrente, som tilkommer ham efter Reglerne i vor sociale Lovgivning. Man kan maaske mene, at den er for ringe — det skal jeg ikke diskutere her —, men det synes i hvert Fald mindre rimeligt, at man i vor Lønningslovgivning søger at indføre Bestemmelser, som ret beset har til Formaal at supplere og altsaa i Realiteten ændre Reglerne i vor sociale Lovgivning.

I øvrigt er der, siden dette Spørgsmaal blev rejst af Tjenestemandorganisationen, sket en væsentlig Forhøjelse af Regulerings-tillægget til ugifte Tjenestemænd under 40 Aar og dermed ganske automatisk ogsaa til gifte kvindelige Tjenestemænd under den nævnte Alder. Og herefter er Argumenterne for den omtalte Ændring yderligere svækket. Jeg stiller mig derfor noget skeptisk over for Muligheden af en Ændring som den, det ærede Medlem har gjort sig til Talsmand for. Skulde man imidlertid fra Tjenestemandrepræsentanternes Side kunne angive bedre Argumenter end dem, man hidtil har været i Stand til at fremføre i denne Sag, eller skulde man kunne fremdrage Enkelttilfælde, hvor der foreligger absolutte Urimeligheder, skal jeg være villig til at optage Spørgsmaalet til fornyet Overvejelse. Det er et Spørgsmaal, hvis Løsning finansielt set ikke spænder særlig vidt.

Det samme ærede Medlem henstillede til mig at tage under Overvejelse, om der ikke kunde findes en Udvej til at bøde paa det Forhold, at Kvinder i Told- og Trafiketaterne næsten udelukkende antages i Kontoristklassen, medens man i den bedre lønnede Assistentklasse saa godt som udelukkende antager Mænd. Som Finansminister har jeg nu egentlig ikke nogen Indflydelse paa, efter hvilke Synspunkter Generaldirektorerne for Statsbanerne og for Post- og Telegrafvæsenet gennemfører Rekrutteringen til deres ledige Tjenestemandstillinger, men paa Grund af den centrale Stilling, som Finansministeriet har i Lønnings- og Tjenestemandsspørgsmaal, skal jeg, da dette Spørgsmaal er stillet til mig, ikke afslaa at udtale mig om det Spørgsmaal, som det ærede Medlem har rejst.

Det ærede Medlem var inde paa, at den gængse Fremgangsmaade ikke var stemmende med Principperne i Loven af 1921 om Mænds og Kvinders lige Adgang til Tjenestemandstilling. Jeg mener nu ikke, det ærede Medlem har Ret i dette Synspunkt; men selve Spørgsmaalet om denne ulige Adgang for Mænd og Kvinder til

Assistentstillinger ligger, som det ærede Medlem udtalte det, saaledes, at man saavel i Trafiketaterne som i Toldtaten fortrinsvis anvender Mænd som Assisterter. I Statsbanerne antages for Tiden ca. 60 Elever aarligt, og deraf kun 5—6 Kvinder, i Post- og Telegrafvæsenet er Elevholdet paa ca. 70, deraf ca. 15 Kvinder, og i Toldvæsenet antages kun mandlige Elever, men det sker af og til, at kvindelige Kontorister efter de særlige Regler, som gælder i saa Henseende, overgaar til Toldtatens Assistentklasse.

At Told- og Trafiketaternes Styrelser stiller sig saaledes i dette Rekrutterings-spørgsmaal, har sin Begrundelse i, at de Funktioner, der skal udføres af Assisterter, egner sig bedst for mandlig Arbejdskraft; i hvert Fald maa man have et væsentligt større Antal Mænd inden for denne Lønningsklasse end Kvinder for at kunne faa de forskellige Funktioner udført paa tilfredsstillende Maade. Arbejdet i Jernbanetaten kræver oftest en kraftigere Konstitution, end Kvinder i Almindelighed er i Besiddelse af, og Arbejdet i Toldvæsenet bestaar ofte i Patrouillering i Havne, Undersøgelse af Skibe o. s. v., hvor kvindelig Arbejdskraft af forskellige Grunde ikke er særlig egnet. Det er Erfaringer fra mange Aar, man i saa Henseende bygger paa, og jeg tror, at det Standpunkt, man her har indtaget, er saa vel underbygget, at man maa akkviescere ved den gældende Ordning. Naar man stiller det Krav til Statens Driftsvirksomheder, at de saa vidt muligt skal ledes ud fra lignende økonomiske og forretningsmæssige Principper, som gælder i vel drevne, humant virkende og humant administrerede private Virksomheder — og det er et Krav, som jeg mener er rigtigt —, saa kan man ikke forholde Staten som Arbejdsgiver den Ret, som ingen tænker paa at nægte den private Arbejdsgiver, nemlig at anvende den Arbejdskraft, som er bedst egnet til det paagældende Arbejde.

Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen kom i sin til den højtærede Forsvarsminister rettede Omtale af visse Personalspørgsmaal paa Orlogsværftet ind paa en almindelig Kritik af den Lønningsordning, som gælder for Statens Kontoristpersonale. Grundlaget for denne Lønningsordning var efter det ærede Medlems Mening meget daarligt. Jeg er her ikke enig med det ærede Medlem. Selv om man ser bort fra den i Staten gældende gunstige Pensionsordning og ligeledes undlader at tage i Betragtning, at Statens Arbejdstidsregler, Ferieregler m. v. i vid Udstrækning er bedre end i